Răzvan Ducan

Dumnezeiescul Ardeal

- poeme pe cord deschis

EDITURA NICO

Răzvan Ducan

DUMNEZEIESCUL ARDEAL
- POEME PE CORD DESCHIS

Răzvan Ducan

Dumnezeiescul Ardeal
- poeme pe cord deschis

EDITURA NICO

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUCAN, RĂZVAN
DUMNEZEIESCUL ARDEAL - POEME PE CORD DESCHIS/RĂZVAN DUCAN, Târgu-Mureş: Editura Nico, 2011
Ed. lector Nicolae Băciuț;
ISBN 978-606-546-146-8

I. Băciuț Nicolae (ed.)

821.135.1-1

Coperta de Nicolae Băciuț

Editura NICO
Târgu-Mureş, str. Ilie Munteanu nr. 29
Apărut 2011

Lector Nicolae Băciuț
Tehnoredactare: Sergiu Paul Băciuț
Format 16/61x86, coli tipo 5,5

Tiparul executat la INTERMEDIA GROUP
Târgu-Mureş, Str. Cuza Vodă Nr. 57
România

Patrie şi matematică

Cu ziduri niciodată surpate în noi,
Dave țintuite pe căciuli de sare,
Contemporana matematică n-are atâtea zerouri după unu,
Să afle anul nostru de descălecare.

Fiindcă n-am descălecat nicicând,
Sângele fără de şa gândea viitorul,
Creştetul Carpaților când s-a-ntregit,
Ne-a plămădit deodată cu iarba şi izvorul.

Şi-am curs de atunci printre ierburi
Şi unele erau din metal tăios
Şi-o parte din sângele ce gândea viitorul
S-a scurs în rădăcini sau poate mai jos.

Sângele ce a rămas, mereu fără de şa,
S-a întrecut pe sine modelându-se-n zbor,
Contemporana matematică n-are atâtea zerouri după unu,
Să afle drumul nostru întru viitor.

Mereu Transilvania, mereu

Nucă ce nu se lasă
Pusă-n zidul altui neam,
Poamă care se lipeşte
De creanga altui fruct,
Alb imaculat ți-e miezul,
Doru-ți curge de demult,
Mulți îşi sfâşiară dinții
Şi gingii le sângerară,
Mulți te-ar fi dorit amantă,
Transilvanie, fecioară,
Ți-au bătut cu fieru-n poartă,
Te-au furat de la părinți,
Nu nevastă, ci în jugul
Vistieriei vreunui prinț,
Şi te-au sfâşiat de râuri
Şi ți-au tras palme amare,
Apoi țineau palmele-ntinse,
Pe obraji să-ți curgă sare,
Şi-ți pofteau cu grabă trupul,
Pântecul, nu pentru-n fiu,
Aurul trebuia să fie
Reazem pentru mai târziu.
Mâna lacomă în plete
Grâu poftea, nu mângâiere,
În imperiale burguri
Să te vândă după vrere:
”Hai la coapse de uraniu…”,
Te strigau în gura mare,
“Priviți ce haină de pădure,
cu urşi şi cerbi în buzunare…”
Dar ai năpârlit de lanțuri,

Că vroiai să fii mireasă,
Să-ți ridici casă de piatră
Numa-n limba ta frumoasă.

Conştiința ca zestre-n ladă,
Adunată de-o vecie,
Este cheia ce în broască
Răsuci-va-ți veşnicie.

De vânzare, nu-nțelegeți

De vânzare, nu-nțelegeți
Că pământul ăsta nu e,
Dumnezeu-înțelepciune
Ne-a bătut aici în cuie

Şi ne-a dat cheile porții
Acestei cetăți creştine
Şi ne-a spus s-o apărăm
Cum şti-vom noi mai bine.

Slavii, celții şi avarii,
Perşii, cumanii şi vandalii,
Migratoarele popoare,
Turcii şi la fel tătarii,

Au venit şi pecenegii,
Vizigoții, goții, hunii…
Ce-au rămas din toate astea?
Cei cu rădăcini, ROMÂNII.

Precum planta ce culcată-i
De apa ce vrea s-o-nece,
Se ridică după ploaie
Şi apa în pământ se trece,

În pământ s-au dus cu toții,
I-a lovit statornicia,
Ridicatu-ne-am din ploaie,
Cochetând cu veşnicia.

Căci niciodată n-au lipsit

Brațe tari de apărare
Când pe noptiera țării
Sunat-a ceasul de-adunare.

Niciodată nu trăit-a
Țara asta din căință,
Au zidit strămoşi prin secoli
În ea Ane de credință.

Dor(inţă)

Aşa sunt lucrurile, aşa-i Golgota vremii,
Ca totul să-şi reia un vechi făgaş,
Să ne refacem mândra noastră ţară
Că devenit-a Prutul Făgăraş.

Şi are înălţimi şi piscuri grele,
Vămuitorul care-ţi este frate,
Să mergi cu paşaport la Chişinău,
Acas` să fii, dar şi în străinătate.

Ce mondial războiu noi am pierdut,
Ce atrocităţi, ce Auschwitz-uri, ce vini,
De a avea un Brandemburg în ţară,
Spun de aceea: Jos Prutul, zidul nost` Berlin.

Şi-acum se răsuceşte Ştefan în mormânt,
Hotin, Soroca, Bălgrad ne lăsară,
Cazan fierbinte este Putna,
Să fim răzeşii lui de-odinioară.

Să fim cu toţii mii de Cârţani,
Nealterate să le ducem în traită, la masă,
Felii întregi de Limbă Românească,
Veni-va Basarabia atunci acasă.

Fi-vom iară ce-am fost, "de la Nistru,
pân` la Tisa", cum în dulcele grai,
providenţiase văcărescul romantic,
poporul român, alias conu` Mihai.

Despre Ardeal

Despre Ardeal se…ridică-n picioare,
Se ia căciula-n mână
Şi se stă smerit,
Sub Dumnezeiasca-i boltă
Ne sunt sfinți strămoşii,
Chipul lor, de aceea, în noi l-am zugrăvit.

Au ridicat cetăți în bobul de grâu,
Apoi de după metereze de pâine,
Cu apă fiartă au aruncat
Şi săgeți,
Pentru liniştea nepoților de mâine.

Şi poate doar fierul, drăguțul, mai ştie,
Câte haine a tot îmbrăcat, dezbrăcat,
Când plug, când tăiş de secure,
După forja vremii fost-a modelat.

Şi grâul poate să mai zică,
Cum fost-a plăcintă sau colivă de mort,
Când secerat cu bucurie,
Când grăbit în gropi, la adăpost.

Şi oasele care mai ies şi acuma,
Când o temelie de casă se sapă,
Cum au avut veşmânt de iubire
Sau cum au fost zdrobite de roată.

De-am şti câte piepturi s-au pus pentru noi,
Câți s-au făcut pământ prea devreme,
Nu ne-ar ajunge piatra de statui,

Puține cuvinte-am avea, de poeme.

Despre Ardeal se…ridică-n picioare,
Se ia căciula-n mână
Şi se stă smerit,
Sub Dumnezeiasca-i boltă,
Ne sunt sfinți copiii, de aceea,
Pentru ei, avem aici de trăit.

Ca singurul meu număr câştigător

N-am umblat
Cu vetre fosilizate-n buzunare,
La târguri de mostre ale statorniciei,
La conferințe internaționale.
N-am făcut play-back, mimând început,
Izotopul 14 al carbonului
A obosit de atâta trecut,
I s-au găurit pingelele,
I s-a năclăit părul,
De atâta istorie,
N-a putut da tot adevărul.
Chemați-l la bară, să jure pe ştiință,
S-aducă cetăți, ca relicve, şi râuri,
De-i cu putință,
Să-ntrebe acuzarea oasele din brazdă,
De-am stăpânit pământul
Sau am venit în gazdă.
Căci eu nu m-am tocmit la tarabă,
N-am excrocat vreun moş gârbovit
Sau vreo surdă babă,
Ciorap n-am avut pe față,
Amenințând vreo precupeață,
N-am avut sacoşă-ncăpătoare,
Pentru aceşti Carpați şi-această mare,
N-am luat pământ de aiurea,
Trântindu-l pe roata olarului,
Nu l-am udat cu Târnave şi Mureş,
Nu l-am modelat
Proclamându-l Dealurile Ardealului,
N-am luat strunga de mână,
Proclamând-o Câmpia Română,

N-am dat bacşiş la uşier,
Să-mi lase pepite de-uraniu şi fier,
Dar nici n-am stat cu mâinile-mpreună,
Când au venit fiare la stână.
Săriți, măi, lupii, am strigat,
Dar nimeni nu m-a auzit,
Nimeni nu m-a ajutat
Şi-am învățat singur de-atunci
Să m-ajut,
Din pădure am făcut paloş,
Iar din munți scut,
Şi m-am răsturnat peste ei la Posada,
Şi m-am făcut mlaştină la Neajlov,
N-am semănat sângerând în pământ,
Recoltându-mă nepoții, din ceaslov.
Uneori m-am răcorit cu fluierul,
În luminişuri ale istoriei, când mi-a fost cald,
Şi apoi am fost mai înalt
Decât Înalta Poartă la Podul Înalt.
Şi-am fost mereu pasăre
Ce-şi construieşte cuibul din hărnicia ciocului,
Căci statornicia mi-a fost totdeauna,
Roata norocului,
Şi toate acestea,
Fiindcă am mizat mereu pe popor,
Ca singurul meu număr câştigător.

Ardealu a-nviat! Adevărat c-a-nviat!

M-am întrebat: Ce-i Ardealul?
Şi am răspuns tot eu:
Iisus este,
Fiul lui Dumnezeu.
Ce-i istoria lui,
Milenară,
Dacă nu Via Dolorosa
Urcată-n ocară?
Ce e coroana de spini
De pe frunte,
Dacă nu
Pătimirile multe?
Când doar peste munţi
Găsit-a alinare,
Nu-s fraţii Veronica,
Ştergându-i sudoare?
Ce-s bogăţiile
Adunate la Viena şi Buda,
Dacă nu
Arginţii lui Iuda?
Ce e nezdruncinarea
Când se-nfige pironul în mână,
Dacă nu
Credinţa română?
Ce-i împlinirea,
Ca putinţă şi vrere,
Dacă nu
Înviere?

Boală

La Policlinică-am fost,
Diagnosticu-i clar,
Medicii-au spus
Că-s bolnav de Ardeal,
Că pământul lui îi de vină,
La Londra să merg să mă vindec
Sau în “Oraşul lumină”.
Dar fără ramuri înflorite de meri,
Fără Apuseni cu frunțile-n cer,
Fără Apullum,
Fără Porolissum,
Fără Potaisa,
Fără Napoca şi Sarmizegetusa,
Fără apă,
Fără aer,
Fără vise,
Fără livezile cu pruni şi caise,
Fără a primi pe Iancu Avram,
Pe Horea, Cotruş
Şi-amicul Octavian,
Fără a respira lună şi stele,
Fără a-mi umple pupila cu ele,
Fără vorba “fain” sau “no, hai”,
Fără “cucuruz” şi “mălai”,
Fără “serus” sau “mulțam”,
Cum sănătate să am?
Deci, domnilor, doctori cu carte,
Cum să mă feresc de moarte?
Cum să mă vindec?
Mă-mbolnăvesc mai rău,
Ardealul mi-e boală
Şi antidot, mereu.

Țărani de la țărână,
țară de la țărani

Țăranii nu se-ncinerează niciodată,
Un fel special au ei de-a gândi:
“Carnea trebuie să-ngraşe pământul,
oasele să iasă pari pentru vii.”

Nu veți vedea nicicând avioane,
Împrăştiind cenuşă prin sat,
Admirația are doar haină verde,
De crengi de pruni şi cetină de brad.

Acolo-n țintirim aplaudă doar iarba,
Dimineața cu degete bătătorite de rouă,
Paratrăsnet e crucea de lemn la căpătâi,
Unde lacrimi se adună, când în noi plouă.

Şi stă țăranul rege-n copârşeu,
Drăguțu’ de pământ se face foc şi pară,
Să-l strângă părinteşte la pieptul lui,
De unde mai târziu o să-l răsară.

Chipul lui îl păstrează doar grâul,
“Pe fiecare bob e chipul lui Christos”,
După chipul şi asemănarea lui îi făcut,
Şi-n portul popular îi stă frumos.

Țara

La strungul vitejiei
Ai ieşit rotundă,
Cu Edenul
Pe aceeaşi lungime de undă.

Îngeri bărbați
Ți-au prăşit bogăția,
Îngeri femei
Ți-au țesut poezia.

Îngeri statisticieni,
În uterul sublimului,
Ți-au îngrijit
Echilibru-nălțimilor,

Precum Marea,
Căzută-n ogor,
Ca un astru,
Din preaplinul de-albastru.

“Locul la umbră şi cu verdeață”
E trupul tău viu, ce-i a raiului gură,
Amețitoare, nepieritoare,
Fotomodel pentru Scriptură.

Fascinație

Palma mea de mângâiere,
Tu, felia mea de măr,
Crupa unui cal de rasă
Ce aleargă-n depărtări.
Ochi de căprioară blândă,
Aer de respirat în gând,
Mamă născătoare-n cazne,
Deopotrivă-mi eşti mormânt.
M-ai ales să-ți fiu solia
Însămânțării de lumină,
Pentru roadele ce-ți ochii
Nu prisosesc şi eu am vină.
Eu sunt taina ta ascunsă,
Tu eşti sâmburele meu,
Fapta ta rămâne unsă
Doar de adevărul tău.
De aceea-mi tai buricul
Şi rămân de sine-acuma,
Nici cuțitul nu-l spăla-voi,
Maica mea dintotdeauna.
Între două dealuri line,
Cu-nflorite livezi de meri,
Făcătoarea mea sublimă,
Eu sunt azi, fiindcă am fost ieri.
Fi-voi mâine temelia
Smulgerii din tine însăți,
Ce visează veşnicia.

Târnava

“Râu care curgi printre dealuri cu spini”,
meandrele tale înfăptuiesc lumini,
undele-ți lasă aluviuni rare,
Târnăveni-port maritim, fără ieşire la mare.
Prin Maris, Tisa şi bătrânu’ Istru, totuş`,
Apele tale ajuns-au la Pontus,
unde Ovidiu, poetu`, cel exilat,
visându-se-n Tibrul îndepărtat,
şi ceva din apele tale,
fără să simtă,
fără să ştie,
l-au scăldat.
Meduza şi căluțu` de mare,
copitele-şi poartă şi pe cărările tale,
poartă fregatele din Marea Marmara,
legănarea lor şi vina ta;
Şi Titanicul mândru şi sigur de sine
s-a scufundat şi-ntr-o parte din tine;
Santa Maria şi pe tine-a plutit
Când ochilor lui Cristofor pământ i s-a-nfipt;
Şi eşti când dulce, când eşti sărată,
când liniştită şi când eşti tornadă;
Ai vârsta curgerii din dealuri de Corund
până-n oceanul nesfârşit
şi mii de ani încă la tâmple
mai ai aici de-ncărunțit;
Şi te faci nori şi-apoi naşti ploaie,
apele tale se-nfoaie-desfoaie,
şi curgi dintotdeauna şi nu te mai termini
şi suntem vina ta şi noi te-nvinuim,
Pe malurile tale te-nvățăm ca Scriptură,
“Circuitul Târnavei în natură”.

Bradul

Ce e bradul, dacă nu rachete-n trepte?
Ce-s Carpații, dacă nu Cape Canaveral ori Baikanur,
Ce-i acest aerodrom de curbură,
De unde veşti trimitem împrejur?

Cu jderi şi veverițe joviale,
Ce au combinezoane de culoarea lemnului uscat,
Unde-n sală de comandă verde,
Apasă butoane de conuri de brad.

Pornesc atunci fierbinți rădăcini,
Gaze ieşite din mariajul cu piatra,
Mereu se adună trepte noi de lumini,
Mereu se lungeşte spre astre săgeata.

Drum bun, pădure de cetină verde,
Drum bun, munților, ce luați înălțimi,
Bun venit, noilor ramuri de brad,
Țărână uşoară, celor căzute-n răşini.

Cuiul şi cleştele

N-au avut mănuşi la mâini,
Şperaclu n-au folosit la fereastră,
Nici pâslari n-au avut în picioare,
N-au urmărit nici măcar lipsa noastră.

Au intrat de-a dreptul prin gard,
Cu secera au sec(er)at,
(rubaşca pestriță şi barbară),
Iar cu ciocanul ne-au bătut în cap
O ideologie străină de țară.

Şi cuiul a intrat adânc
În patruzeci de ani de dictatură,
Coadă autohtonă avea ciocanul
Şi mâna avea străină osatură.

S-a dorit o îmbinare pe veci,
Dar n-a fost cuiul suportat de lemnul bun,
Din disperare, a venit un cleşte
Ce dintr-o smuncitură l-a aruncat în drum.

Stă şi acum cuiul acolo,
Îndoit, ruginit, răblăgit,
Nisipul necruțător al clepsidrei
În curând o să-l dea la topit.

De mi-ar sări la beregată

De mi-ar sări la beregată,
De mi-ar lua ochii-n cuțit,
Tot aş iubi această glie
De care fost-am zămislit,

Ca vie flacără în vatră,
Urmând a mii de generații,
Un lemn de rând arzând pe foc,
În numele acestei nații.

Pădurea este fără de sfârşit,
V-o spun chiar eu că am copii,
Copiii mei la rândul lor
Refrenul ăsta îl vor şti:

Căci mistuindu-se doar pot,
Pe sine dăruindu-se ca formă a plății,
Vor fi aicea permanent strigați,
Într-un pomelnic al continuității.

N-am fost noi pumnul de români

N-am fost noi pumnul de români
Aruncat când jocurile deja s-au făcut,
Pe masa verde a dealurilor lui
Fost-am noi din primul început.

Nu este Ardealul asul din mânecă
Cu care s-a rotunjit această țară,
Da, recunosc, cu frații din Regat
Jucăm pe-aceeaşi mână milenară.

Căci avem cărți comune, precum obiceiurile şi limba,
Şi mai ales conştiința c-a noastră-i glia,
Şi nu-i, de aceea, țara, tortul cel gustos,
Din care cine vrea poate să-şi ia felia.

Rețineți, deci: Nu se câştigă la tombolă Ardealul,
Ca pe un purceluş cu măru-n gură,
Este leagănul poporului român,
Locul de unde prins-am osatură.

Țara este acol’ unde te doare

Țara este acol’ unde te doare,
Nu acolo unde-i mațu’ plin,
Locul e de care fiind departe,
Făr’ să vrei îți scapă un suspin.

Țara este acolo unde ochiul
Cade-n palma unei flori
Şi de unde încărcat se-ntoarce
Cu imagini pline de fiori.

Țara este acolo numai unde
Tu te simți mereu ca nou născut
Şi-n care uzi cu nostalgie
Pântecul pe care l-ai durut,

Şi-unde prin nevăzute fire,
În mreaja ei eşti prins intim,
Când cu o copilărie,
Când c-un pumn de moşi din țintirim.

Țara este veşnica mirare
De a fi îmbobocit în ea,
Este datoria ca fiind floare
Să-ți dărui în miresme inima.

Dor de dor

Haideți să plângem, să râdem cu toții,
Că suntem iarăşi împreună,
Cu vii, cu morți, cu încă nenăscuți,
Locuitori ai pământului numit Limba Română.

Planeta aceasta fertilă şi vie,
Prin care curg ape de soi,
Marele Zid de pe Lună se vede,
Eminescu e Marele Zid pentru noi.

De milenii a fost el construit
Şi terminat doar când s-a născut
Şi nu e mort Eminescu de moarte
Ci e mort de un alt început,

Căci în conştiința noastră-i mutat,
Cu eternitatea lui de vers romantic,
În turnuri ale memoriei ne stau:
Luceafărul, Scrisorile şi *Oda-n metru antic*.

Hoardele pierzaniei nici un spor
Ca să ne treacă n-au, căci el, de veghe,
Marele Zid e pentru noi,
E Zidul Nostru fără de pereche.

Se vede din azi, se vede mai ales
Din Galaxia care-i…Viitorul
Şi oricât în expansiune ea ar fi
Distanța micşora-se-va cu viteza ce-i…dorul.

Cade răşina peste sat la Răşinari

Cade răşina peste sat la Răşinari,
Pompei modern din românească mărginime,
Vezuviul coroanelor de brad,
Oieri acoperă şi crescători de-albine.

Îşi duc sătenii-n alb şi negru portu',
Din tabla de şah au sărit parcă-n istorie,
Nu ofițeri, nici regine sau regi,
Ci simpli pioni fără glorie.

Vorbesc frumos de nepotul părintelui Goga,
Care le-a zis că-i "cheamă pământul",
Şi de unul Cioran, ce pripăşit la franci,
Neavând alt aluat îşi frământă gândul.

Şi urcă mereu şi coboară din munte
Ca o Golgotă milenară,
Funicularu' ăsta de ovine
Îi transportor de bogăție siderală.

Şi vin poeți să-şi potolească setea,
Li se usucă dorul mereu de mărginime,
Mai greu însă se-ntorc către Sibiu,
Cu piepții plini de iambi, trohei şi ştime.

La bronzul numit Eminescu

Despre Eminescu nu se vorbeşte,
Despre Eminescu numai se gândeşte,
Cine vorbeşte despre Eminescu,
Despre sine vorbeşte.

Buzele nu trebuie să se mişte,
Cuvântul trebuie să stea în teaca lui de cuvânt
Şi chiar dacă verbul ar sări la ureche,
La ureche trebuie să ajungă doar vânt.

Aerul nu trebuie să fie brăzdat
De nici o rachetă sonoră,
Gura nu trebuie în juru-i
Să explodeze formând o agoră.

Trebuie doar atât, să se tacă,
Să se tacă cum nu s-a mai tăcut,
Că doar în tăcere Eminescu,
Viitorul ne vorbeşte din trecut.

Duceți copii de mână la Alba

Duceți copii de mână la Alba
Şi precum caprele ling sare
Puneți-i să lingă pietrele cetății,
Organismul are nevoie de minerale.

Acolo sunt Ioni pozitivi,
Din Tabelul Periodic al Înfãptuirii Noastre,
Horea, Iancu, Mihai,
Reacționând prompt, ne-au ferit de dezastre.

Acolo-i şi-un mortar bun,
Dintr-un şir nesfârşit al continuității,
Numele lui e Țăranul Român
Şi formează infrastructura cetății.

Se trăieşte aici, încă se trăieşte

Se trăieşte aici, încă se trăieşte,
Bărboşii daci în dave încă-s vii,
La Grădiştea, ceasul solar arată
Că încă-i ora marii vitejii.

Să nu fiți derutați de ierburi
Şi de pădurea de pământ,
Încă mai dănțuie în ploaie,
Se-aruncă încă-n sabie râzând.

Încă-şi mai pun pământ pe rană,
Săgeți la Gebeleisis iar pornesc,
Cojoace mari poartă din piei de oaie,
Căci libertatea doar o slugăresc.

Avram Iancu

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Prin munți de luceferi şi cremene
Pe unde călca vorba ta,
Lanțurile pocneau
Ca mugurii-n primăvară.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Degeaba ai împletit o mie de limbi
Pe la porți înalte,
Scuturi de ură nu lăsau adevărul în şa,
Şi ai pornit cu straița speranței pe umăr,
Prin sate uitate în colb de veac,
Lăsând în blide sărace
Câte ceva din bătăile secolului.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Pe unde-ți hodinea trupul,
La şezătorile amurgului,
Răsuceai nemulțumirile
Într-un fir gros de credință,
Cu care ai țesut mai târziu
Cămaşa revoltei.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Cascadele încrucişate la brâu ca nişte pistoale
Detunau plumb şi dârzenie,
Căci poftindu-i să-şi astâmpere setea
Au intrat cu picioarele
În apele clare ale istoriei.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,

Fecioarele intrau în boală
Când îți vedeau uitătura,
Cu care ridicai sprâncene de coase
Pentru fiecare surghiun
De cuvânt românesc.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
Tălpile-ți miroseau a flintă de poteră
Şi când îți aflau tainița,
Românii te-ascundeau în fluiere,
Unduindu-te aşa ca un fum,
Din deal în deal şi din pisc în pisc,
Că fără de formă şi fără de leac
E focul de pasăre.

Iancule, inimă de bărbat tânăr,
…Dar de fapt,
De fapt,
Tu nu ai în piept inimă,
Ci un munte.

Planeta de oase

Tărâmul pe care calc e al generației mele,
În rădăcina pomilor e tărâmul bunicilor mei,
Unde-i fundul fântânii e început de secol,
Scot sondele oase de moşi nu țiței.

Unde-i pământul? Mă întreb, dacă etaje
Mereu se adună şi blocul încă nu-i terminat,
Fundația nu-i decât iluzia,
Pe care ideea de casă am ridicat.

Oase peste oase, calciu peste calciu,
Nu avem pământ de iubit,
Dintotdeauna noi călcăm pe semeni,
Fructe pe ramuri ei ne trimit.

Ne batem pentru a avea ei pe trup,
Păduri cu urşi şi cântece de graur,
De-s îngropați cu inele pe mâini,
Mine deschidem de unde scoatem aur.

De bulgărele rostogolit la vale,
Se lipesc generații şi orice mormânt,
Măreşte planeta rotundă de oase
Şi scade şansa numită pământ.

Oasele noastre-mpreună adunate,
Fragment minuscul sunt de animal,
Ce hăituit, poate şi-n spasme,
Aleargă prin hățiş sideral.

Alb transilvan

Am văzut lumină
Şi-am intrat,
Ningea cu candelabre prin pădure
Sau poate
Flori albe de cireş se scuturau,
Lovite de secure.

Ce se mai poate spune despre linişte,
O formă de viață de pe-o tainică stea,
S-a spart ulciorul de lumină,
De-atâta ninsoare,
Cărarea ştiută
Nu se vedea.

Se sfâşie mirese în coarne de cerb,
Pădurea îşi numără copacii în secunde,
De-atâta ninsoare,
Herghelii întregi
Îşi leapădă degrabă
Stelele din frunte.

Se desfac colinzile în mici poeme albe,
În piept scoica se deschide şi ea,
Pescari intrați în pădure,
De-atâta ninsoare,
Trag năvoade
Pline de nea.

Văd urme de sanie pe Calea Lactee,
Fulgi sinucigaşi îşi fac neştiute semne,
Iau o coală de nea,

Dar…ssst…linişte,
Aud…scârțâind, undeva,
O căruță cu lemne.

E atâta ireal în tot ce mă-nconjoară,
În căuşul palmei văd fluturii murind,
Dau perdeaua ninsorii-ntr-o parte,
Şi-l văd pe Doinaş,
Sfârtecat de mistrețul
Cu colți de argint.

Am văzut lumină
Şi-am intrat,
Ningea cu candelabre prin pădure
Sau poate
Flori albe de cireş se scuturau
Lovite de secure.

Motorul meu

Ce bujie aprinde dragostea de țară,
Ce hidrocarbură-mi arde-n piept,
De ce viteze patru mă conjură,
De-a fi bun, vitez, romantic şi-nțelept?

Şi-mi spune de-a conduce liniştit pământul
De la semințe până la fructe moi,
De-a da prioritate la ideea
Pe trecere de pietoni, venită la noi.

Mereu m-am călit pentru greu,
Căci drumul existenței nu mi-a fost asfaltat,
Am luat pieziş câte-o furtună,
Prin vad migrator m-am autotractat.

Căci numai pentru mine-i aşezată
Şoseaua asta cu munți şi câmpii,
Pentru străini, nu-i interzis pozatul,
Popasuri sunt, doar de-a se odihni.

Şasiul mi-a fost modelat de moşi,
Pe calculator de-nțelepciune,
Prin secoli de-ncercări s-a dovedit,
Ideala aerodinamică a lor, de-a rămâne.

Singura mea defecțiune majoră
A fost undeva la claxon, mereu,
Căci n-am sunat prea mult să se ştie
Performanțele motorului meu.

Ceva despre mine

Sunt definit într-un spațiu triaxial:
Darie, poezia şi acest petec de Ardeal.
Vin de la minus, prin părinți,
Şi merg la plus prin copii,
Brownian e felul meu de-a trăi,
Urc şi cobor, când ondulat, când frânt,
Graficul acesta-i Golgota mea pe pământ,
Dar jur că toate ungherele mele îs vii,
A obosit penița de zgâriat hârtii!?
Şi mă petrec ca şi cum aş muri,
Şi mor ca şi cum aş trăi,
mi-e viața electrocardiogramă,
isterică, ischemică,
a unei insolite cardiopatii.

Pe Dealul Furcilor la Alba

Pe Dealul Furcilor la Alba
Arde Flacăra Olimpică a lui Horea,
Purtată din mână în mână de obidiții Transilvaniei.
Torța ei a fost sfărâmată
Sub roata unuia ce a dispărut din istorie.
Ea arde acum ca “Trandafirul meditativ” al lui Salvador Dali.
Veniți, în numele ei, la ridicarea la aştri a viselor,
La jocul pământului, proba smuls,
Sau la revărsatul lirei pe câmpurile celor de față.
Câştigătorilor li se vor da coronițe de mir
Cu laurii veşniciei.

Craiul munților

Avrămuț din Vidra-naltă,
Falnic brad cu conu' greu,
Lasă-mă să vin la tine
Să cobor din veacul meu.

Lasă-mă să-ți stau în preajmă,
Să-ți slujesc cum se cuvine,
Ca simbrie-ngăduința,
Eu o cer, de-a sta cu tine.

Lasă-mă să-ți fiu eu jalbă,
Când mergi tu la împărat,
Lasă-mă să-ți fiu opincă,
Ca să calci mai apăsat.

Lasă-mă să-ți fiu cămaşă,
Ca să-ți stau lipit de spate,
Lasă-mă să-ți fiu la gât
Vena aia ce se zbate.

Lasă-mă în cerul gurii,
Bici să fiu ca să plesnesc
În obrazul celor care
În lanț vor neamul românesc.

Lasă-mă gaură-n fluier
Ca să-ți iau ceva din jale,
Lasă-mă să-ți fiu potecă,
Când cobori uşor la vale.

Lasă-mă să-ți fiu eu aer,

Să mă tragi în piept cu sete,
Sufletului tău de aur,
Să-i stau strajă pe-ndelete.

Lasă-mă să-ți fiu privire
Ce străfulgeră-n duşman,
Să-ngheț pe cei ce cu sclavia
Ne poftesc să fim, ca neam.

Invitație la vot

Fac parte din Partidul Limbii Române,
Cu carnet de membru completat la zi,
Părinții mi-au înaintat cererea de primire
Prin dorința lor de-a se iubi.

Strigătul de naştere a fost prima cotizație,
Au urmat apoi cuvintele mamă şi tată,
Cotizez şi acum cu versuri şi cu gândirea mea,
Undeva în suflet înnodată.

Un sediu mi-a repartizat Dumnezeu,
Pe bulevardul aşa zisei "bunei conviețuiri milenare",
Între casa popoarelor slave
Şi Câmpia Europei Centrale.

Avem trei încăperi nu prea mari:
Țara Românească, Ardealul şi Moldova, şi-acum, încă neîntreagă,
Cu duşmani, din păcate, în jur, dar şi cu-n vecin cumsecade.
Numele lui?…Marea Neagră.

Trup şi suflet sunt pentru partidul acesta
Şi de aceea îl slujesc mereu,
În urna intercomunicării umane,
Totdeauna va avea votul meu.

Din el nu voi fi exclus niciodată,
Loial îi respect statutul Dumnezeiesc,
Mai mult, aduc noi membri, precum Darie,
Fiul meu, pe care în spiritul lui îl cresc.

Să dea Domnul, ca la alegerile de mâine,
La numărătoare, veşnic,
Partidul să iasă, doar al Limbii Române.

“Vă ordon, treceți Prutul!”

Soldați ai lui Guttenberg,
„Vă ordon treceți Prutul !”,
Luați-vă-n raniță
cu grijă trecutul,
puneți-vă uniforma
Limbii Române
şi-apăsați cocoşul
cu idealuri străbune.
Luptați cu vitejie neavată,
în linia întâi
a reîntregirii de țară,
dar nu trageți
decât în cei care vor,
împuşcați mortal să fie,
din iubire de tricolor

Execuția

Mareşalului Ion Antonescu

Parcă văd cum s-a codit glonțul să intre în puşcă,
Simțindu-se-n ideologică cuşcă,
Prin ocheanul țevii cum a privit,
Pieptul ostaşului ca pe propriul sfârşit:
“Oare secreta uzină subpământeană
mă va plânge ştiindu-mă sfârşit într-o rană,
cu lacrimi adevărate de mamă?
Să fie inima locul ideal veşniciei din deal?
Să fie una din cămări cel mai bun loc de-nmormântări?
Zbaterea vitează a sângelui să fie ceruita verbă de
prețuire?”
Deci, ostaş, înainte de-a ne ucide reciproc,
Tu fiindu-mi mormânt, eu fiindu-ți nenoroc,
Cum te numeşti, te-ntreb, ca să-mi scriu pe cruce,
Numele pământului care mă duce
Şi mă poartă spre veşnicie mereu,
“Dar eu muri-voi oare sau doar mormântul meu?”.

Mihai Viteazul

Mihai Viteazul aleargă prin Ardeal,
Îl caută câinii, mercenarii îl caută,
Mandibulele nesățioase ale timpului
Nu-l vor găsi niciodată.

Trupul lui descăpățânat
A fost descărnat de bulbii de flori,
Primăvara de pe câmpuri la ureche
Îl poartă fete şi feciori.

Îl trag în piept ca pe-o țigară flăcăii,
Cărora le-a mijit mustața,
Ca pe-o istorie vie îl torc fetele
Când iau ogoru-n piept dimineața.

La Mănăstirea Dealu-i capul lui Mihai
Şi trupul lui e-ntreaga țară,
Carnea îs fetele ce-au înflorit,
Fiindu-i Carpații coloană vertebrală.

Mi-e inima o țară

Mi-e inima o țară pulsând în afară şi eu un zvâcnet din ea.
Cu ce se măsoară, cu ce se compară? Nu se compară cu nimenea!
Himalaia noastră-s Carpații, de frumusețe români-s avizi,
Se iau după caprele negre pe piscuri, şerpaşi localnici, folosiți ca ghizi.
Şi fac tabere de încărcare a memoriei cu câte-un peisaj Dumnezeiesc,
Şi-apoi înfig şi câte-un steag pe vârfuri, de bucurie cum că-s vii şi trăiesc.
Mi-e inima zvâcnet şi pentru dealuri şi pentru câmpii. Dar pentru a câta oară?
Şi pentru vinişoarele de râuri şi muşchiul albastru al mării
Şi pentru Dunărea cavă superioară!
Şi pentru auricole şi pentru ventricole şi pentru mobilierul de bogăție din ele,
Şi cum să spun şi cum să zic, mi-e bine, bine până-n prăsele.
Şi totuşi ceva în regulă nu e, în partea stângă, dreapta, sus,
Prutul grăniceresc, când se schimbă vremea, devine, dintr-o dată, pentru mine, urcuş.
Vremea s-a schimbat şi de aceea se cere,
Degrabă, o extirpare de durere.

Rotund sunt eu!?

Rotund sunt eu, atâta mi-a rămas!?
Rotund prin naştere-s, dar nu sunt gras.
Nu-mi judecați cântarul, că indică cum sunt,
Acul istoriei judecați-l, pentru pământ,
Nu-mi cereți kilograme să dau de pe mine,
Nu-i plus, ci minus, Trasnistria-mi aparține,
Şi nu-mi spuneți, de aceea, să slăbesc,
Dar nici nu-mi cereți să mă-ngraş,
Bucovina îi din pulpa mea
Iar Basarabia e osul meu extras.
Doar întreg la trup, eu simți-mă-voi bine,
În greutatea Limbii Române.
…………………………….
De-nzdrăvenit m-aş face, nemulțumiți or fi
Şi chiar de-aş slăbi cât poftesc,
Nu-i vinovat cântarul, ci cei care-l citesc.

Dor de Eminescu

Suferim de Eminescu
Ca o margine de sat,
Unde lupi lihniți de foame
Tot mereu s-au înfruptat.

Niciodată n-om atinge
Lunga mantie amară,
Şi din păru-i val şuvițe
N-om împleti pentru vioară.

Nici o undă n-o mai împinge
Frunza codrului albastru,
Nici o lebădă prin trestii
N-om confunda-o cu un astru.

Şi se-nvârt pietre de moară,
Versu-i aur fără leac,
Dor le macină întruna,
Dar nimic nu cade-n sac.

Stă la Belu bellul june
Ca o rădăcină-n baltă,
Şi prin trestia-i subțire,
Trage-n piept iubirea noastră.

Cânt oraşului natal

Târnava-şi duce-n valuri,
Destinul pe sub deal
   Tu unde te-ai născut?
Eu m-am născut aici,
Eu m-am născut
La mijloc de Ardeal.

Şi primele cuvinte
Aici eu le-am rostit.
   Şi cum te sinți aici?
Aici mă simt acasă,
Aici mă simt acasă,
Iubesc şi sunt iubit.

Şi gustul pentru muncă
În mine l-am sădit.
   Şi-ai ridicat ceva?
Şi-am ridicat cetate,
Şi-am ridicat cetate,
Cetate de carbid.

Când inundat-a apa
Al nostru plai străbun
   Tu ai plecat cumva?
Eu am rămas că apa,
Eu am rămas că trece
Dar oamenii rămân.

Şi brațul fără preget,
Că brațul nu mi-e laş,
   Dar inima ți-ai dat-o?

Şi inima din pieptu-mi
Şi inima mi-am dat-o
Acestui vechi oraş.

Şi sângelui culoarea,
Țărânei rod bogat,
        Dar locurile astea?
În locurile astea,
În locurile astea,
Mai am ceva de dat.

Mai am de dat un cântec
Şi-un vers fără de val
Şi tot ce curge-n mine
Oraşului natal.

Şi sângelui culoarea,
Țărânei rod bogat,
        Dar locurile astea?
În locurile astea,
În locurile astea
AVEM CEVA DE DAT!

mai 1977

Semnătură de fructe

Explozia fructelor din livezile noastre
N-a fost revendicată de nici o putere,
Nu s-a apăsat pe butoane,
Nimeni n-a lansat-o din stele.

De mii de ani experimentăm această armă de pace,
Pe câmp, pe deal sau în simplu ogor,
Schema logică de înălțare-a semințelor,
Țăranul n-a trecut-o prin calculator.

Cămaşa-i mirosind dimineața a rouă,
Cu sârg strângând semințele la sân,
Le-a scoborât în brazdă pe vecie,
Cu pioşenia unui părinte bun.

Pământul i-a fost locaşul cel prielnic
Din care a-nălțat mereu tulpini,
Iar degetele sale noduroase
I-au fost modele pentru rădăcini.

Pe prispa casei lui gândind cu-nțelepciune
Traiectoria mlădiței la margine de sat,
Instrumentul cel mai sigur de măsură
În inimă-l are-nsămânțat.

Când poamele abia mijesc pe ram,
Pe bănci de lemn tăiate-n seară
Sfios caută un semn ceresc,
Despre recoltele ce-o să răsară.

Şi iarăşi pune mâna pe pământ,

Tot modelându-i firea să-l asculte,
În podul palmei de-i sângeră o rană,
Sângele îl regăsim apoi în fructe.

În explozia fructelor de pe mesele noastre
Țăranul are cea mai mare vină,
Îşi pune semnătura peste veacuri,
De multe ori ce-i este anonimă.

Cazul Horea

Cazul “Horea” e primul accident
De circulație al dogmelor.
Fără discernământ la volan
Imperiul Habsburgic
A condus asuprirea popoarelor.
Punându-i-se fiola
S-a constatat culoarea lipsei de scrupule
Şi vinovat a fost găsit cel de sub roată, țăranul român!
Deşi s-au făcut măsurători de frânare, recoltându-se probe:
Carne smulsă, trup ciopârțit, oase zdrobite etc.,
S-a încercat muşamalizarea păcatului,
Dar urmele s-au impregnat adânc pe pavajul conştiințelor,
Iar cei prezenți l-au luat pe Cale Orală,
Popularizându-l prin cursuri de bun simț.
Iată-l pe Rex Daciae, soldați, călău, țărani
Şi un podium al supliciului.
De atunci, trecem mai învățați semaforul istoriei,
Bineînțeles, numai pe verde, numai pe verde.

Prutule tânăr, apă curată

Prutule tânăr, apă curată,
Toată lumea face armată
Şi nu de azi, de mâine sau de ieri,
Dar ce cauți, tu, la grăniceri?

Pe cine aperi, de cine, vreau să zic,
Cine ți-e duşman şi cine-i amic,
Spre cine stai cu spatele-ntors,
Cine te-a pus pe tine în post?

Cine ți-a făcut chemare
Să fii bornă la hotare,
Apa să-ți fie fâşie greblată
Să tragi în peştii care o-noată?

Şi cine ți-a dat puşca pe spate,
Să desparți frate de frate
Şi cu binoclul la distanță să ții
Pământurile, ca părinți la aceiaşi copii?

Să aperi, cum, Limba Română de Limba Română?
Când au cuvintele cetățenie comună,
Să desparți subiectul de predicat,
Iată virgula marelui păcat.

Părinții ce s-au chinuit cu tine
Le curg acuma lacrimi de ruşine
Şi malurile ce te-au mîngîiat între ele
Le faci acuma atâtea zile grele.

Prutule, jurământul tău real

E malurile, să le-nchei ca pe-un fermoar,
Zimții celor două țărmuri să se-mbuce,
Cheița apei tale poate duce,

Atâta bucurie, cum nici nu poți visa,
“De la Nistru…”, cum Eminescu zise, “…pân’ la Tisa”,
Şi nu vei mai fi hulit ca bornă de hotare
Şi fi-vei Goldiş, Lucaciu, Maniu, făurind România Mare.

Blestem

Cocoşul puştii să tacă,
Să tacă până-n cătare,
Pe patul de lemn să se-ncruste
Nestrigătul lui,
Să se rotească-n țeavă pân’ la alienare,
Să plângă jalnic glonțul şi să n-aibă cui,
Oțelita haină să-şi dezbrace,
Pe spătarul unui paşnic plug,
Inima-i de piatră sfărâmată
Autoaprinde-i-se-n rug,
Țintele să se-ofilească de neploaia plumbilor,
Să n-atingă pământul burțile câinilor,
Să se piardă cheia de la uşa fricii,
Perla să rămână în scoica ochiului,
Ghimpii de la sârmă steie-n trandafiri,
Groapa să refuze trupul viului.

Basarabie, cal mândru…

Basarabie, cal mândru şi tânăr alergând către Prut,
Dor, nu-i aşa, că de herghelia străbună ai avut?

În voie să nechezi şi să zburzi n-ai putut,
Panslavismul ochelarilor lui te-au durut!

De-mpăratul Roş’ fosta-i încălecat, biciuşcă da,
Dară ovăzul limbii mereu ți-a fost refuzat.

Ridică-te-n două picioare acum, precum Catalan, calul domnului sfânt,
Şi-aruncă bastardul din şaua ta de pământ.

Şi lasă să te-ncalece doar tricolorul,
Care te va mâna, mângâindu-te doar, unde ți-e dorul.

O parodie serioasă

O insulă de latinitate
Într-o mare slavă,
C-ai adunat statornicie,
Eu te-am numit concavă.

Te-au muşcat câinii,
De pantaloni, bată-i ciuma,
Stofa se numea Dobrogea,
Banat, Ardeal, Basarabia, Bucovina.

Dar într-o iarnă
Ți-ai luat muşcăturile-napoi,
Croitorul făcându-ți
Pantalonii, ca noi.

Între timp, ei
S-au făcut mai scurți,
Nu ai crescut,
Basarabia şi Bucovina-i pierdut.

Vei da drumul, cu bun simț,
Tivului, uşor, uşor,
Cât îți e măsura limbii
Pân' la glezna Tiraspol!?

Doină de dor

Gândurile cele bune,
Nu-s mesaje către-o stea,
Ele-mi picură din suflet,
Toate către talpa mea,

Care hodină şi suie
Pe spinarea unor clăi,
De pământ, dar mai degrabă
De bărbaţi şi de flăcăi,

Care au suit în brazdă,
Mult ‘nainte de-a lor seară,
Să acopere sămânţa
De nevoi şi de ocară,

S-o ridice în bucate,
Pe cărări vechi de iubire,
Că sămânţa-i ochiul sacru,
Celor duşi în nemurire.

Gândurile cele bune,
Toate-n brazdă să se-adune.

Piesa unicat, numită Românie

A luat Dumnezeu o bucată de lut,
A fixat-o la strungul său sideral.
A pus degetul pe butonul “Pornit”
Şi acesta s-a-nvârtit axial.
A luat apoi un cuțit cu discernământ,
Dintr-un aliaj special de nepământ,
Şi a început să şpănuiască pentru viitor,
Gura de rai şi gura de dor.
Deoarece cuțitul prea repede s-a-nfierbântat,
Cu Dunărea şi alte ape l-a lubrifiat.
Silențioasa muncă,
Fiindcă, să recunoaştem, s-a ştiut meserie,
A dat-o rotundă, piesa unicat,
Numită Românie.

E pur si mouve

Transilvanie, pădurile de pe dealuri
Ți-au ars pe rugul atâtor idealuri,
Continui de milenii, tu, să te-nvârteşti
În jurul capitalei Bucureşti.
Încă înainte ca Bucur, ciobanul, să fie,
Tu îți doreai o Românie,
Încă-nainte de-a gusta Dâmbovița,
Tu te-ai născut cu Miorița,
Încă-nainte de-a vă regăsi
Ştiuta-i că frații există şi-s vii.
…………………………….
Forța centripetă ce te-adună
Este rădăcina noastră comună,
Iar forța centrifugă ce se creează,
Doar gunoaiele îți deversează.

Când eu cânt de Ardeal

De ce să-mi pilesc dinții?
De ce să-mi ascut limba?
De ce să mă duc la fierar?
Degete-n urechi să-şi pună
Cui nu-i place
Când eu cânt de Ardeal!

Minune-i şi eu atât pot să spun,
Prea puțin, doar cât mi-e izvoru',
Nu plec nicăieri, definitiv rămân,
Bolnav îs totuşi de boala ce-i doru'.

Plusul de gravitație se numeşte-ncântare,
De undeva din mine vin
Tot felul de valuri ce deversează,
Sănătos mă fac, doar când scap de preaplin.

Eu mă petrec, dar fascinația locului
Trage subtil şi ea la cântar,
Ardealu-i greautatea ideală
De-a nu umbri pământul în zadar.

Ceva din patima…

Ceva din patima arabului pentru nisipuri.
Ceva din patima eschimosului pentru gheţuri.
Ceva din patima sălbatecului pentru junglă.
Acest întreit sentiment, însutit, îmi dă măsura dragostei
pentru dealurile de sub mine,
pe care le culeg, le mângâi, le apăr, le ar.
Şi pentru că ar dealul cu iubire
acestă simbioză a devenit nume propriu –
ARDEALUL.

Târnava mea de lapte dulce

Cu toții ar trebui să ne petrecem moartea într-o închisoare a datornicilor

Cu toții ar trebui să ne petrecem moartea într-o închisoare a datornicilor,
Nici unul, în timpul vieții, nu am plătit pe deplin datoria față de țară,
Ca să echilibrăm balanța între ceea ce am dat şi ceea ce am primit,
Mai e nevoie de o viață suplimentară.

În acest timp, al prizonieratului, țara are tot dreptul,
Să putrezim de ignoranța ei, să ne uite,
Poate să accepte curtea cuiva,
Poate cu o idee nouă să se culce.

Poate să facă chiar copii visători,
Care să ne renege pentru neajunsurile produse,
Poate, în zilele de primire, să ne aducă,
Conspirativ, în pâine, lumânări ascunse.

Țara are acest drept, de a fi liberă,
De a face tot ce-i bun pentru ea, fără prejudecăți,
Are dreptul la o generație, care, la ora scadenței,
Față de ea, să fie la zi cu sistemul de plăți.

Fruct de emoție
Târnavei

Apa ta în storcător de fructe
Ar putea să-mi spună multe, multe,
O las’ însă aşa să fiarbă-n coajă,
Sub presiunea soarelui de-amiază.

Pe mine? Sfârâind, la plajă-n lerul verii,
Mă macină coşmarele-ndoielii,
De pot cu golul trup să îți filtrez
Răcorile telurice până la miez.

Ştiu că din coapsa toleranței tale,
Nasc viile boabe de mărgăritare,
Şi-njur toate ogoarele-s armate
Cu fibra undei tale răsculate,

Şi amiroşi a Praid, până la Blaj,
Din depărtarea lânii cea de brazi,
Tunsă din merinosul unui munte
Ce are sarea tâmplelor cărunte.

Sub nişa, însă, a dealurilor dimprejur,
Emoția ce-o naşti prinde contur,
Şi eu având acces la lucruri sfinte,
O mânui prinsă în cleşti de cuvinte.

Țară cu nume de Horea

Țară cu nume de Horia
din continentul Albac,
republică a ciubărarilor
şi a oilor povestite la proțap,

a scutecelor udate în lupte,
a copilăriei ce se-amână,
pentru un sfârc de Apuseni,
la un sân de Limbă Română.

Țară a neclintirii ce se bea
din sticle gradate pline cu lapte,
la temperatura încercărilor,
piatră cu piatră, fapte cu fapte.

Țară a forărilor necondiționate
până la zăcăminte de moşi,
a distilării nervului lor,
pentru sanctuare de copii sănătoşi,

a urşilor coborâți în artere,
pe principiul vaselor comunicante,
pentru îndârjirea pădurilor
să coboare victorii în plante.

Țară a gimnasticii de înviorare a coaselor
bătute-n plin hotar, dimineața,
a cepei zdrobite-n ştergar,
a mămăligii pieptoase, tăiate cu ața,

a rachetelor înhămate la boi,

propulsate cu brânză şi caş,
lătrând de putine pline
spre luna ce se cheamă oraş.

Țară a presopuncturii cu buricele degetelor,
pe fiecare micron de țărână,
pentru ca fructe borțoase-n dulii
să dea wați dulci de lumină.

Țară a scafandrilor autonomi,
scufundați în clarul privirii,
având ca butelii de oxigen,
predispozițiile ancestrale ale firii.

Țară a poetului tânăr
care se naşte, trăieşte şi moare,
a poeziei, care pur şi simplu sălăşluieşte aici,
nenăscută şi nemuritoare.

Acolo, unde se pun false probleme de întâietate

Acolo, unde se pun false probleme de întâietate începe Transilvania.
Din mersul trenului poţi uşor să cazi în capcana abil întinsă.
Se face inventarierea capturii:
Consilieri europeni,
Oameni politici interesați,
Ziarişti neştiutori sau corupți,
Neprieteni
Şi din păcate autohtoni naivi,
Al căror liberalism exacerbat echivalează cu o trădare.
Oprirea în gările adevărului este utilă doar dacă coboară buna credință.
Un minut sau o zi, cât un referat pentru o comisie parlamentară,
E prea puțin timp, pentru toate bagajele bunului simț.
A fugi de unul singur la proba adevărului,
Şi a ieşi pe locul doi, iată, o situație cel puțin curioasă,
Dată ca un verdict, de o curte a bunului arbitrariu.
Majoritari, incontestabili, în cimitire şi deasupra lor,
Stăm pe loc bătuți în cuiele atâtor milenii de existență,
Observând cu puțină tristețe,
Captura din năvodul celor o mie de ani de pescuit în ape tulburi
Şi spunem:
Cui prodest?

Muntele

Muntele are glezna subțire,
de nu zdrobeşte izvorul pe care-a călcat,
ce bine îi vine costumul de brazi
pe bicepşii de carbonat.

E asortat perfect optimismului meu,
cu batistă de păsări ce are falduri de zbor,
miroase a prospețime neprinsă încă
în eprubetele chimiştilor de la Christian Dior.

Se impune, totuşi, un ac de cravată,
cu care să prindă de cămaşa înflorată a pământului
această emoție neastâmpărată,
ce mă flutură sub grumazul înaltului.

Țară dată prin maşina de carne
şi Europa ne împarte haine

Ubi patria, ibi bene!

Țară dată prin maşina de carne
Şi Europa ne împarte haine,
Căci timp n-am prea avut să fim la modă,
I-am apărat o linişte comodă,
Săraci copii, din lipsă de noroc,
Căci trei imperii ne-au prăjit la foc,
Cu străşnicie, pe toate părțile,
Dar ne-am păstrat sfinții şi cărțile.
Iertați ținuta, nu prea de gală,
Că n-am lăsat Europa să moară!
Iertați-ne, că nu ştim fel de fel de trucuri,
Să predăm Viene, să devenim paşalâcuri
Şi să ne prefacem în gubernii,
Pe unde să mişune viermii.
Şi, de nu-i cu supărare, mai iertați,
Încă o dată neamul acesta,
c-a refuzat minge de ping-pong să fie,
între Buda şi Pesta.

Sunt navă lumească la cheiul apei tale

Sunt navă lumească
La cheiul apei tale,
Descarc mirodenii
Din viscere emoționale,

Şi pun gunoi de simțuri
La semințele-ți multe,
Şi buzele-mi de tine
Îmi sunt sudate-n puncte.

Şi mă fac arac
Lângă odraslă plăpândă,
Ca să crească-n iubire,
Corpuscul sau undă.

Şi-n firea mea concavă,
Deşi controversată,
Te-aştept ca să iei forma
Unde-mi eşti turnată.

Şi fac din tine sensuri,
Să mâ-ntăresc cu miere,
Să-mi fie deznădejdea
Pornire de-nviere.

Târnava mea de lapte dulce

Angulus ridet (Horațiu-ODE, II, 6, 13)

Târnava mea de lapte dulce,
mulsă din ugerul unui munte dus la păscut,
pe păşuni dumnezeieşti de transilvane,
te ador din cana malului de lut.

Te sorb cu mici înghițituri de vis,
având în mână un codru de pădure,
din grâul dealului unde urcam ades,
să las priveliştea ca să mă fure.

Şi plâng în fibra mea de harul,
din meandrele tale de a fi dezghiocat pe pământ,
antidot al înstrăinării mele de mine,
smălțuieşti trecerea mea prin cuvânt.

Apă prinsă cu cârlige de sălcii şi mure

Apă prinsă cu cârlige de sălcii şi mure
De principiul minimei rezistențe,
Curtată de maluri pe sfoara chemării,
Bătută de vântul atâtor prezențe,

De fluturi ce survolează patrii de flori,
De libelule ce dezinvolte schiază,
Pe amplitudinea maximă a undei,
În plină vară şi-n plină amiază;

De trupuri dezmierdate de mesaje solare,
De trupuri cu sindromul visării armate,
Cu inhibarea plecărilor,
Cu exacerbarea statorniciei necondiționate;

Până la sare, pân' la petrol,
Până la magmă, la metale grele,
Prin legănarea viselor, permanent,
În hamacul curgerii mirositoare de stele.

De prea multă Europă

De prea multă Europă
Riscăm să ne uităm patria la periferia visurilor,
Într-un cimitir al desuetitudinilor,

Riscăm să vină întreprinzători prea particulari
Şi să-l îmbete cu rachiu prost
Pe paznicul demonetizat de autopersiflare.

Cu puțin roşu la buze
Şi unele reparații la bornele istoriei
Şi-ar putea-o revendica aproape irevocabil.

-Voi n-ați avut volanul niciodată,
N-ați făcut nici un secol cu pământul acesta.
Unde vă sunt vitezele marilor creşteri?
Unde e frâna unor cetăți vorbitoare?
N-aveți afişe cu pumni de bătut în piept
Şi multicolorele semnalizatoare mieroase vă lipsesc.

Ce credeți voi că Herodot, Arrianus, Diodorus Siculus, Strabo,
Ioanes Lydus, Ptolomeu sau notarul acela anonim
al Regelui Bela al III-lea au mare trecere la Bruxelles?
Ce tot dați cu diploma Regelui Andrei al II-lea sau a Ioaniților?
Cine are timp să vadă "Cronica pictată de la Viena"
Când marile muzee ale lumii gem de falsuri veritabile?!

Ce valuri de pământ? Ce ceasuri solare? Ce fibule?
Ce stele funerare? Ce izotop 14 al carbonului? Ce Orăştie?
Când la modă-s (mai ales) paradigmele lingvistice
Şi în fața evidenței absolute se poate reinventa uşor Tabula rasa
Cu o vilă bine plasată pe Riviera franceză.

Nostra culpa? Ca deget arătător pe dinăuntru, da!
Căci uşor, mult prea uşor ne spunem parola de creştere a frunzei;
Mult prea uşor ne dăm cheia de acces la cuib.

Ne pomădăm cu ignoranță lucrurile sfinte
Şi nu comemorăm începuturile unei stâne.
Nu aprindem patru mii de lumânări, vorba lui Iorga,
Pe tortul zilei de naştere a unui cioban,

Nu-i sanctificăm pe primii vorbitori
De grumaz, de Alutus, de barză, de Maris, de murg, de brânză,
De…şi de…şi de,
Nu construim o biserică având hramul Sfântului "Decebalus per Scorilo"
Şi nu înlocuim banda magnetică a tihnei ceaiului de la Geneva
Cu trompeții lui Glad, Menumorut, Gelu sau Litovoi.

Prea ne împingem în paietele noi;
Americanii, bunăoară, dacă ar fi avut undeva prin Munții Stâncoşi
Pe cineva care să le spună celor din Armata Nordului
Că numai cu lancea lui Horea se poate aboli sclavia
Şi că sunt "mulți ca şi cucuruzul brazilor",
Acum capitala lor s-ar fi numit, probabil, "Avram Iancu D.C.".

Poate că ar trebui să facem ceva;
Poate să murim cu toții în cel de al III-lea război mondial,
Ca, cel puțin din complezență,
Aliații să ne ridice un om de zăpadă,
Ca omagiu a cobeligeranței noastre.

Şi poate de aceea, făina trecutului dospeşte încă puternic

În noi putere de mers stând pe loc în cuiele trăiniciei.
Şi cred că pentru totdeauna rețeta e aceeaşi:
Trei lingurițe de Alba pe zi, înainte de “Masa tăcerii” de la Târgu-Jiu,
Şi două picături din Horea,
Într-un ceai fierbinte de posade.

Şi totuşi, şi-n aceste condiții mă rog pentru ei şi spun:
Doamne, dă-le domnilor lumii, aşa zise vechi, un Columb priceput
şi trei corăbii de răbdare,
să descopere pământul făgăduinței noastre
şi să spună apoi, prea încoronaților lor stăpâni,
despre mirodeniile demnității şi aurul bunului simț.

Ergonomia Patriei

Se ține glontele ca un spermatozoid
într-o bancă de date privind apărarea națională,
şi la nevoie poate fi multiplicat
după numărul călcătorilor de țară.

Îi sunt încrustate în codul genetic,
inginerie de înaltă fidelitate, muşchii şi oasele,
unde trebuie să rupă cu dinții de fier,
unde trebuie să taie buruienile, precum taie coasele.

Este pregătit psihologic, indiferent de mărimea nepoftitului,
să se reactiveze pentru orice asediată davă,
să se răsucească ori de câte ori trebuie,
cum e nevoia pământului, în propria țeavă,

şi să-şi destindă toți muşchii nevăzutelor pepite
la o simplă comandă, dintr-o dată,
să fie tunet, să fie fulger,
să fie o stare meteorologică descurajantă.

El este spermatozoidul conservat de nație
pentru ovulația siluirii,
este refuzul produsului de concepție
creat în afara sferelor iubirii.

Miroase a tei orăşelul meu de provincie

Miroase a tei orăşelul meu de provincie
Pe unde Eminescu a trecut cândva,
Să ducă la Blaj o parte din sine,
O parte din Blaj cu sine să ia.

Şi mai miroase a doi seminarişti
Ce de la “Calul Alb” l-au scoborât,
Prin colbul de drum al Cerghidului,
Să nu le scârțâie căruța de urât.

Îl atrăgea, ca un magnet, “Mica Romă”
Şi nu puteau caii să fie mai iuți,
Deşi lui îi umfla pânza sufletului
Dascălul drag din Cernăuți.

Prin Mica cea cu vii, prin Ganfalău, prin Seuca,
Intrând fără de faimă-n Sânmărtin,
Mirosea de la o poştă Hanul lui Mănase,
A popas, a adăpost şi a ulcică cu vin.

“Eu mi-s poet şi trebuie să adun material”,
Răspundea la privirile întrebătoare,
De ce trage aşa de adânc aer în piept,
De ce răstălmăceşte orice culoare?

Şi-a descheiat bumbii “keizeroc-ului” şi-a suflat în sân,
Fermecat fiind de “vorovitul” şi de straiele ardeleneşti,
Ale țăranilor veniți cu bucate-n căruțe,
Din Bobohalma, din Boziaş, din Corneşti.

Şi-a uimit ochii cu albul cămeşilor de cânepă aspră,

Cu lucrătura “cheptarelor” de oaie,
Aşezate-n căruțe, priponite de pari,
Pe somnul pruncilor de pe un braț de paie.

Şi-a mai văzut cum se tânguieşte-o arvună
Cu împricinați din Chinciuş, din Supădure şi-Adămuş,
Cum se bea un aldămaş de “mulțămire”
Sub “oful” ciorii ce se taie-n arcuş.

Şi încă-un “domn” a mai văzut, ce-n grai străin,
Înjura, parcă atins de streche,
Iuțeala horei, şi de-ncinsul ei,
Comănacele-şi dădeau, bătrânii, pe-o ureche.

Şi poate şi-a amintit de iubitul dascăl,
Cel pribegit, de nevoi, în Bucovina,
Şi a zis: “Soarele românismului răsare şi din locul acesta”,
-Priviți cum vorba neaoşă dezmiardă lumina!

Şi poate a gândit ceva, din poemele de mai târziu,
De gândirea a iscat amnare,
Ce-au aprins aerul târgului de-acum,
Cu ceaiul aromelor înfloritoare.

Şi miroase a tei orăşelul meu de provincie
Fiindcă Eminescu a trecut pe aici, cândva,
Şi a lăsat teii premoniției sale,
Luând, în schimb, de aici, puțin, şi pentru inima sa.

Târnava

"Râu care curgi printre dealuri cu spini",
meandrele tale înfăptuiesc lumini,
undele-ţi lasă aluviuni rare,
TÂRNĂVENI – port maritim, fără ieşire la mare.
Prin Maris, Tisa şi bătrânu' Istru totuş',
Apele tale ajuns-au la Pontus,
Unde Ovidiu, poetul cel exilat,
Visându-se-n Tibrul îndepărtat,
Şi ceva din apele tale,
Fără să simtă, fără să ştie,
L-au scăldat.
Meduza şi căluțu' de mare,
Copitele-şi poartă şi pe cărările tale,
Poartă fregatele din Marea Marmara,
Legănarea lor şi vina ta;
Şi Titanicul, mândru şi sigur de sine,
s-a scufundat şi-ntr-o parte din tine;
Santa Maria şi pe tine-a plutit,
Când ochilor lui Cristofor
Pământ i s-a-nfipt;
Şi eşti când dulce, când eşti sărată,
Când liniştită şi când eşti tornadă;
Ai vârsta curgerii din dealuri de Corund,
Până-n oceanul nesfârşit,
Şi mii de ani, încă la tâmple,
Mai ai aici de-ncărunțit;
Şi te faci nori şi-apoi naşti ploaie,
Apele tale se-nfoaie-desfoaie,
Şi curgi dintotdeauna şi nu te mai termini,
Şi vina ta suntem şi noi te-nvinuim,
Pe malurile tale, te-nvățăm, ca Scriptură,
Circuitul Târnavei în natură.

Cuprins

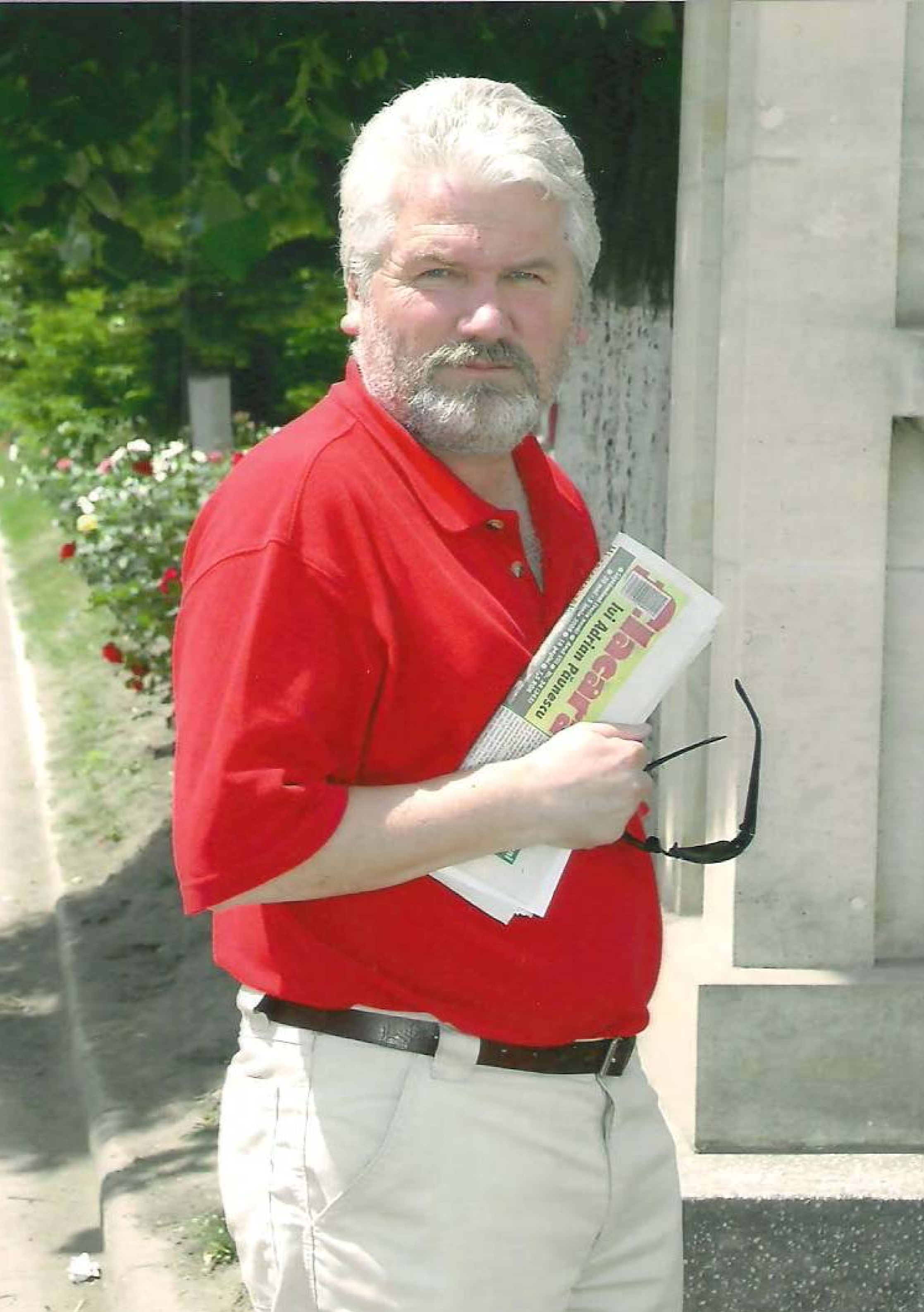
Dumnezeiescul Ardeal- poeme pe cord deschis

Motorul meu/
Ceva despre mine/
Pe Dealul Furcilor la Alba/
Craiul munților/
Invitație la vot/
“Vă ordon, treceți Prutul!”/
Execuția/
Mihai Viteazul/
Mi-e inima o țară/
Rotund sunt eu!?/
Dor de Eminescu/
Cânt oraşului natal/
Semnătură de fructe/
Cazul Horea/
Prutule tânăr, apă curată/
Blestem/
Basarabie, cal mândru…/
22 Decembrie 1989/
O parodie serioasă/
Doină de dor/
Piesa unicat, numită Românie/
E pur si mouve/
Când eu cânt de Ardeal/
Ceva din patima…/

Târnava mea de lapte dulce/

Cu toții ar trebui să ne petrecem moartea într-o închisoare a datornicilor/
Fruct de emoție/
Țară cu nume de Horea/
Acolo, unde se pun false probleme de întâietate/
Muntele/
Țară dată prin maşina de carne şi Europa ne împarte haine/

Sunt navă lumească la cheiul apei tale/
Târnava mea de lapte dulce/
Apă prinsă cu cârlige de sălcii şi mure/
De prea multă Europă/
Ergonomia Patriei/
Miroase a tei orăşelul meu de provincie/
Târnava/

lui Adrian Păunescu